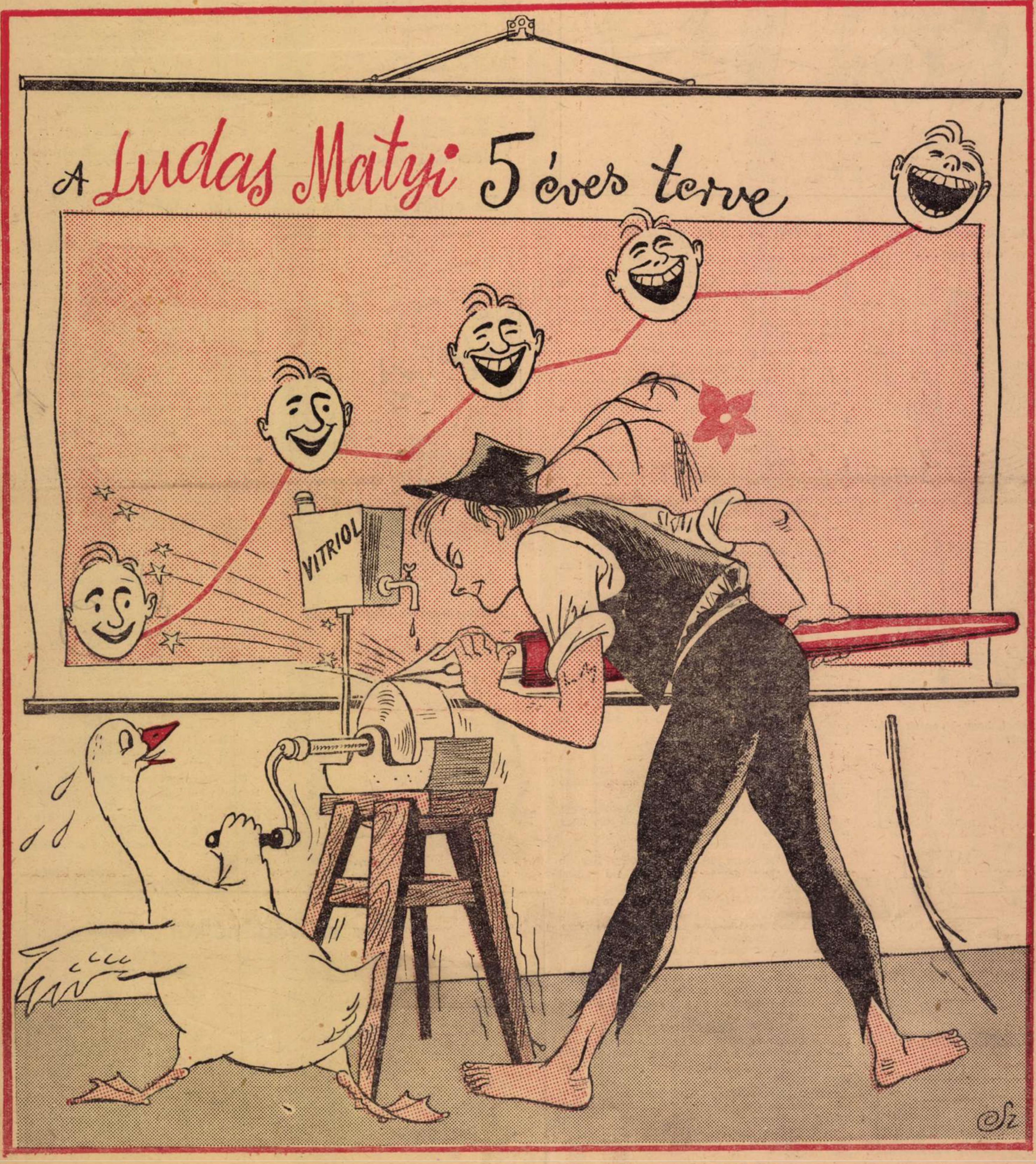
XII. évfolyam, 15. szám
1956 április 12.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Mi is tervezünk...

A nagyüzemek mintájára Ludas Matyi is elkészíti saját ötéves tervét

Szemléltető oktatás

— A jó tejhozam titka nem abrakadabra, csupán ügyelni kell az abrakadagra!

Az ember csak vár, csak vár . . .

— Lehet, hogy becsapott?

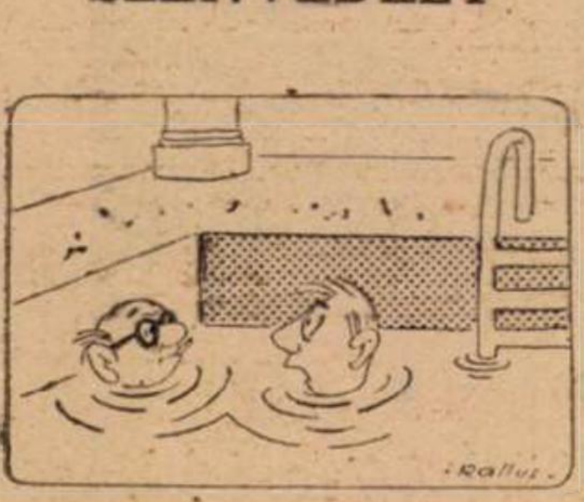

— Lehet, hogy kivonták a forgalomból?

— Lehet, hogy most bányásszák?

SZENVEDÉLY

— Kollégám, volna egy szál gyufája?

Maca és a fiúk . . .

Kisdiák koromban egy Maca nevű lánynak udvaroltam és boldog voltam, ha az iskolából hazacipelhettem a táskáját. Egy napon, amikor épp ezt a lovagi szolgálatot teljesítettem, feltűntek az utca rémei, a Hegedűs-fiúk. Elsápadtam, de azért megőriztem hidegvéremet és könnyed hangon folytattam a megkezdett témát:

— Egyszóval a találmányom lényege az, hogy...

— Na nézd, a Cinege és a menyasszonya! — sikoltott fel örömében az egyik Hegedűs és azonnal hozzánk csatlakoztak.

Ugy tettünk, mintha nem is hallottuk volna a megjegyzést.

— A lényege az, hogy . . .

Abban a pillanatban megszólalt a hátunk mögött egy hang:

— Mondd, mi igaz abból, hogy gyerekkorában a fejére ejtették?

Elpirultam és gyorsan Macára néztem, hallotta-e, aztán remegő hangon tovább beszéltem:

— Veszek egy skatulyát, abba beleteszek egy gyertyát . . .

— Már megint hazudik!

Meggyorsítottuk lépteinket, de a Hegedűs-fiúk a nyomunkban maradtak.

— A gyertya fölé beszerelek egy kis propellert — hadartam kétségbeesetten és közben félszemmel hátrasandítottam.

— Nézd, milyen elálló fülei vannak! — gúnyolódott az egyik Hegedűs. — Kedvező széllel fel tudna emelkedni a levegőbe . . .

— Aztán veszek egy micsodát . . . — hebegtem, hogy lekössem Maca figyelmét, de ő — éreztem — a fülemet nézte.

Még gyorsabban mentünk, hogy lerázzuk az üldözőket.

— Aztán még hajtű is kell, meg néhány ziherhejctű . . . — mondtam lihegve, de akkor már nem tudtam, hogy mihez kezdjek velük. Az egész találmány kiment a fejemből, pedig korszakalkotó volt.

— Hány ballába lehet? — vitatkozott egymással a két testvér, végül úgy döntöttek, hogy négy, a mellső lábaimmal együtt.

Nagynehezen hazaértünk.

Másnap Maca nem jött el a randevúra. Később megtudtam, hogy egy Sulteisz nevű fiú kíséri haza minden délben az iskolából.

Egyszer találkoztam is velük. Ők nem vettek észre engem, mert én távolról követtem őket. Hirtelen, mintha a földből nőttek volna ki, felbukkantak a Hegedűs-fiúk.

— Nézd a Sulteiszt! — kiáltotta az egyik.

— Látom, — felelte a másik. — Azt tudod, ma tornaórán ő ugrotta a legmagasabbat?

— Ő lesz a mi kapitányunk!

— Tegnap a meccsen tíz gólt rúgott! — ordítottak egymással.

Csodálkozva figyeltem őket. Azt hittem, hogy rosszul hallok és közelebb mentem hozzájuk.

— Az énekkarban neki van a legszebb hangja! — üvöltötte az egyik Hegedűs torkaszakadtából. Mire a másik:

— Ő a legerősebb az osztályban!

Ezt már nem bírtam tovább. Elkeseredetten közbekiáltottam:

— A Sulteisz egy lajhár!

A két Hegedűs meglepetten hátrafordult és rámtámadt:

— Megőrültél, Cinege? Egy pengőt kaptunk tőle!

★

Ugy hallom, Sulteisz ma Sasvári néven igazgató egy vállalatnál.

Mikes György

Bahnov és Kosztjukovszkij:

Csodálatos vadászat

„A környéken egy farkas tűnt fel,
Toportyán féreg, gonosz ordas . . .
Küldjük ki Sztyepánov kománkat,
Az keményen fejére olvas!"

„Sztyepánov elsöpri a farkast,
Mint falevelet a vad orkán!
A falat Sztyepánov nevétől
Megakad a toportyán torkán."

„Igy van!" — ismerte el Sztyepánov,
„Majd én megvívom ezt a harcot!
De, hogy a módját is megadjam,
Előbb egy vadászgyűlést tartok."

A vadászgyűlés össze is jött,
Persze Sztyepánov ott az elnök,
Vitéz vadász, rettenthetetlen,
Ilyenről álmodnak a delnők.

„Tisztelt kartársak, hős vadászok,
A büszkeségtől dagad mellem,
Hogy minket delegált a város
A rusnya ordas farkas ellen!

Minket bíztak meg, hogy az ordast
Hozzuk majd haza lepedőbe',
Javaslom, ennek örömére
Lőjünk párat a levegőbe!"

„Hurrá, vadászok, a dicsőség
Ránk nem is cseppen már, de csurran!"
Piff-paff-puff! Dirr-durr! Bumm-bumm-bumm-bumm!
Díszsortűz díszsortűzre durran.

A tárgysorozat kimerült így,
Amellett le is szállt az este,
A vadászok felvillanyozva
Kivonultak mind farkaslesre.

Telibe talált toportyánról
Szép színes ábrándokat szőttek,
Mígnem így rikkantott Sztyepánov:
„Ajaj, a vadászatnak lőttek!

Forduljunk vissza, hős vadászok,
Kartársaim, most veszem észre,
A puskaport az ordas helyett
Ellőttük mind az ünneplésre!"

★

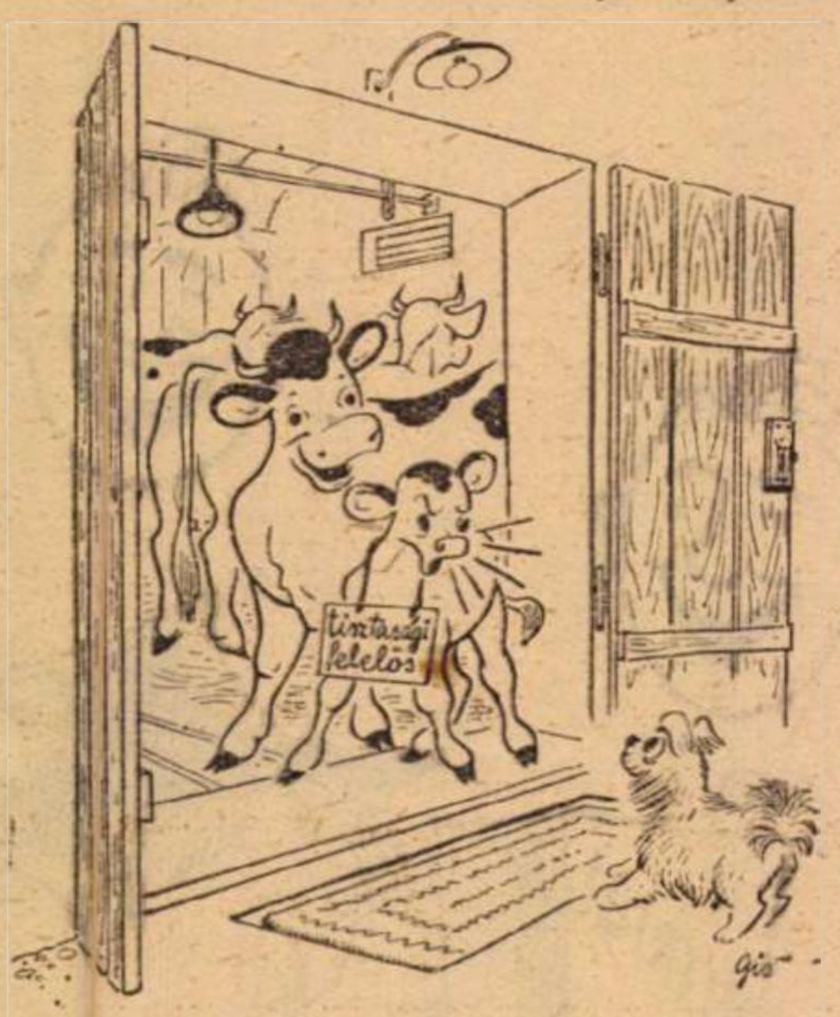
De persze nemcsak vadászokkal
Eshetnek épp meg ilyen dolgok,
Megesik másokkal is néha,
Ami e vers szőnyegén forgott.

Lármásan döngetik a mellük,
Harsányan szónokolnak egyre,
Mindenre futja erejükből,
Csupáncsak egyre nem: a tettre . . .

(A moszkvai Krokodilból fordította: G. M. — P. L.)

Ez aztán tisztaság!

Aprilisban tisztasági hónapot tartanak az állami gazdaságokban.

— Jól töröld meg a lábad, Bodri!

Sárkányeresztés sárkányéknál

Családi jelenet

Azok a régészek, akik 40—50 000 év múlva a Ramacs utca 16. sz. ház maradványait tárják fel, ugyancsak törhetik majd izotop-agyú nylonfejüket, hogy mi lehet az a furcsa, kagylóalakú mélyedés, amely az egyik ajtón látható? Mi azonban tudjuk, hogy az említett ajtón levő kagylóalakú mélyedés honnan ered: a lakás jeles főbérlője, özv. Kasztarekné, ezen ajtóhoz nyomva fülét hallgatja ki albérlői magánéletét.

Ime, özv. Kasztarekné most is ott áll az ajtónál és hallgatózik.

Nemrég jöttek haza albérlői. A házaspár nagy zajjal érkezett, egy ideig idegesen járkáltak ide-oda, izgatott félszavak röpködtek, majd erős zörej, valamit nyilván odavágtak, aztán a férj fojtott, indulatos hangon így szólt:

— Vigyázz, ma megverlek!

A nő gúnyosan felnevetett, valamit válaszolt is, de azt sajnos nem lehetett hallani.

— Azt hiszed — hördült fel a férj —, hogy ez egy életen át így mehet? Kinevetsz? Hát majd most megmutatom, ki vagyok én!!

Özv. Kasztarekné egyre izgatottabb lett. Most aztán érdemes hallgatózni . . . Aztán egy kicsit megijedt: ez az ember képes agyonverni az asszonyt és akkor őt is kihallgatják tanunak . . . De nem sokat elmélkedhetett, mert figyelni kellett a nő gúnyos válaszát:

— Azt hiszed, megijedek a nagy hangodtól? Hallottam már ilyen csudát . . . Nem eszik a kását oly forrón . . .

— Hát jó, én figyelmeztettelek, — szólt a férj, — kinevettél, magadra vess!

Özv. Kasztarekne ezt már nem hallgatta tétlenül. Kétségbeesve rohant Kepesnéhez segítségért: Kepesné felkeltette a fiát, az elhívta barátját és berontottak a tett színhelyére.

A házaspár akkor kezdte a második sakkpartit.

Mezei István

Kép szöveg nélkül

A FALU ROSSZA

— Maga mit csinál itt?
— A tanácselnökkel tárgyalok .::
— De hiszen a tanácselnök bent van a tanácsházán!
— Igen, de úgy ordít, hogy a harmadik utcába is elhallani .:.

Valamilyen ügye volt . . .

Az igazgató eltűnődve ismételgette a felvételre javasolt személy nevét:

— Rékás János... Rékás János... ha az a Rékás, akire gondolok... annak valamilyen ügye vo't... mi is volt az?

A személyzeti osztályvezető vállat vont.

— Nem tudnám pontosan megmondani... volt valamilyen ügye, arra emlékszem... utána lehetne talán érdeklődni a...

— Nem, nem! Ugyan minek? Fölösleges. Csak nem képzeli, hogy megmondják az igazat? Ismerem az ilyet! Agyba-főbe dicsérik, hogy ilyen jó káder, olyan jó káder, csak hogy megszabaduljanak tőle. Akin túl akarnak adni, az földreszállt angyal.

— Szóval akkor?

— Tárgytalan. Irni kell neki egy levelet.

— Jó. Megírom neki, hogy amíg az ügyében...

— Isten ments! Egy szót se erről! Nekem majd bejön, magyaráz, tanúkat hoz, paksamétákat terít szét, bizonygatja, hogy neki volt igaza, megfúrták, üldözik, ő a legjobb ember a világon, meg minden. Ki a fene tud egy ilyen bonyolult ügyben eligazodni? Nincs nekem arra időm. Irjon neki egy levelet, hogy legnagyobb sajnálatunkra az adminisztrációban véghezvitt átszervezés...: a többit úgyis tudja, ahogy szoktuk.

— Igen. Persze kár, azt mondják, jó munkaerő.

— Lehet. Miért nem vigyázott? Kellett neki belekeverednie egy ilyen ügybe? Könnyelműség! Amikor aztán észbekap, megvan a disznóság.

— A jó barátok! A társaság! Igy szokott az lenni.

— Meg a feleség! Én mondom magának, otthon kell elkezdeni a káderpolitikát. Az ember azt hiszi, minden rendben van, aztán nézhet. Sajnálom, én nem teszem ki magamat kellemetlenségnek.

— Pedig tud dolgozni a szerencsétlen.

— Inkább legyen egy fokkal gyengébb munkaerő, de ne mondhassák róla, hogy valamilyen ügye volt. A jóhírnév az első, kérem. Lehet, hogy én nem találtam fel a spanyolviaszt, de olyan nincs, hogy ne merjek az emberek szemébe nézni.

— És milyen nehéz a lejtőn megállni...

Két hét múlva az igazgatót egy másik vállalat vezetője hívta fel telefonon:

— Mondd csak, nálatok jelentkezett felvételre ez a Rékás János?

— Rékás, Rékás... ja igen.

— Miért nem vettétek fel?

— Az úgy volt, hogy az adminisztrációban...

— Öregem, nekem ne kormozz...: Szóval amiért az az ügye volt?

— Hát ha ugyis tudod... Nem jó az ilyesmivel kezdeni.

— Igy van. Én sem tudok mást csinálni. Az ember csak bajba kerül. Minek az.

— Nem kérdezősködtél utána a...?

— Ördögöt kérdezősködtem. Úgysem mondják meg az igazat. Agyondicsérik, aztán röhögnek a markukba, ha rámsózták. Sajnos, így intézik élő emberek dolgát.

Néhány hét múlva a második igazgatót hívta fel egy harmadik igazgató:

— Halló...: Ismeri az elvtárs ezt a Rékást? Milyen ügye volt annak?

— Pontosan nem tudnám megmondani...

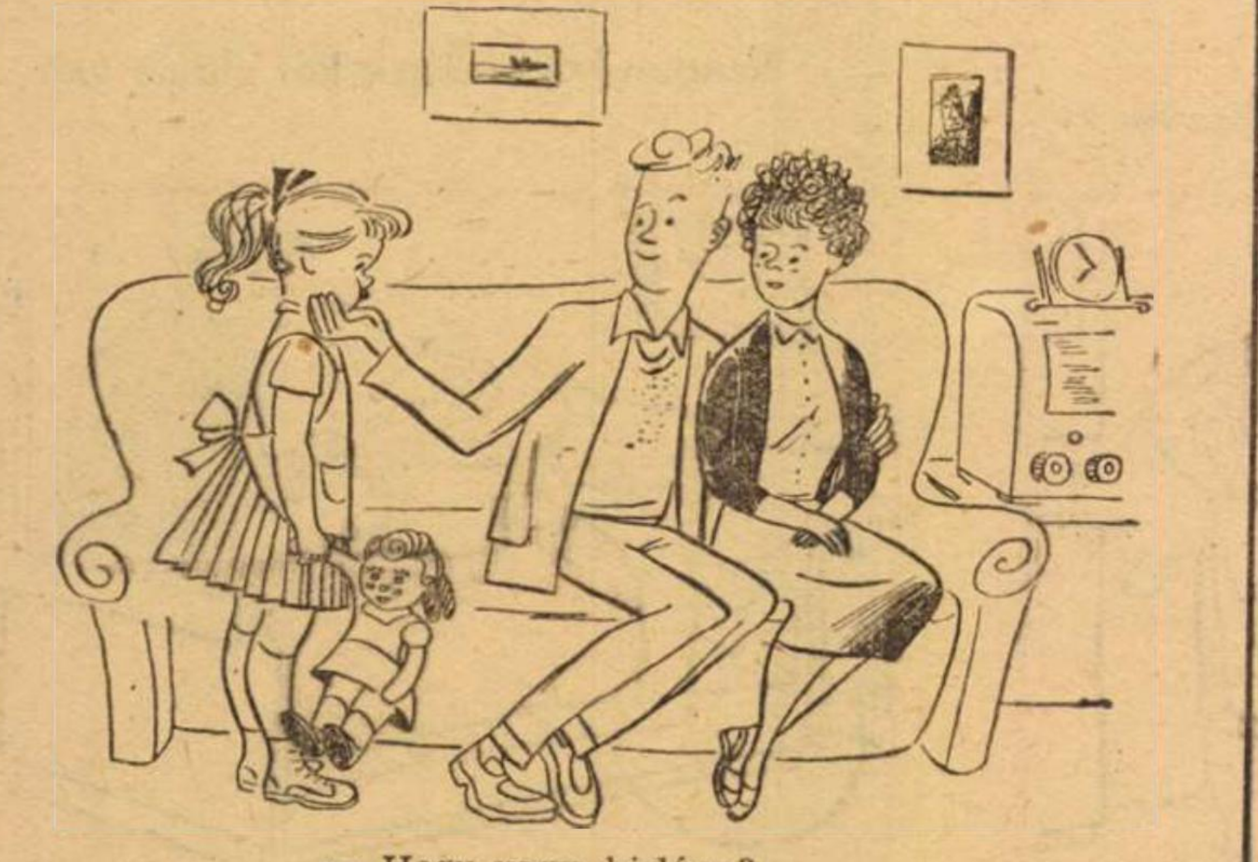
— Ahá. Hát akkor majd azt válaszolom neki, hogy...: (satöbbi).

Sok beszélgetés folyt le még hasonló módon, miközben sok víz folyt le a Dunán. Rékás János pedig szaladgált Ponciustól Pilátusig. Éppen Ponciusnál járt, de eredménytelenül, mert Poncius házon kívül volt. Pilátushoz végre sikerült bejutnia. Elpanaszolta neki, hogy nem képes elhelyezkedni, és nem tudja, mi ennek az oka. Pilátus megígérte, hogy utánanéz a dolognak. Amikor azonban a hálálkodó Rékás elment, sóhajtva mondta titkárjának:

— Sajnos, nem tudok semmit sem csinálni. Valamilyen ügye volt a szerencsétlennek.

Feleki László

Női dolgok

— Hogy vagy, kislány?
— Nem vagyok kislány ...

(Vasvári Anna rajza)

VESZÉLYES HANG

Az amerikai hatóságok nem engedik középkeleti hangversenykörútra a philadelphiai szimfonikus zenekart, mert „a zenekar egyes tagjai hajlanak a kommunizmus felé."

— Az az oboás nagyon gyanús nekem ...

Fodrász-szalonban

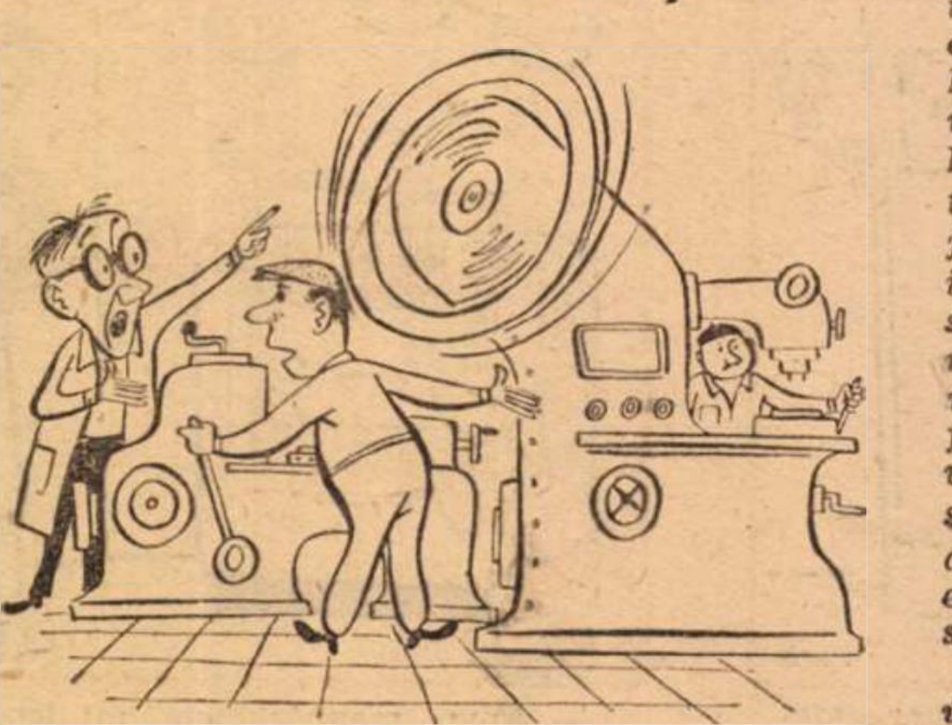
— Fiús frizurát szeretnék!

— Dauert kérek!

(Scsukajev rajza a moszkvai Krokodilból.)

FŐ A FELELŐSSÉG

— Vigyázzon! A kerék leviszi a fejét!
— Miért én vigyázzak? Az ő gépéhez tartozik!...

Ilija Popovszki:

Új világteremtés

Ha az isten ma elhatározná, hogy világot teremt, mindenekelőtt valószínűleg elrendezné, hogy az egész műveletet munkaidőn kívül — tiszteletdíjért, zsíros, isteni tiszteletdíjért végezze. A munkálatok megkezdése előtt, előkészületképpen, minden bizonnyal egy kis sétafikálás történnék külföldön, vagy száz esztendeig, hogy ott az úristen a legújabb vívmányokkal, melyeket ezen a téren elértek, megismerkedjék s aztán kiírnák a NAGY JUTALOMDIJAS PÁLYÁZATOT A LEENDŐ VILÁG ESZMEI VÁZLAT-TERVÉRE. A beérkező munkák felülvizsgálására és megbírálására bizottságot állítanának össze (tagjai: az isten, Gábriel arkangyal, Szent Simon és Szent Paraszkeva vértanú). A bizottság 1877 ülés után, néhány száz év múlva összeülne és döntéséről a következő közleményt bocsátaná ki:

1. Az egymilliárd dináros első díjat NEM ítélik meg.

2. A félmilliárd dináros második díjat NEM ítélik meg.

3. A százmillió dináros harmadik díjat NEM ítélik meg.

4. A negyedik díjat 105 dinárral megváltják s ezt az összeget „Ide a dohánnyal" jeligéjű pályamű szerzőjének adják ki.

Ezzel a bírálóbizottság munkája befejezést is nyerne. A bizottság feloszlana, de néhány száz év múlva ismét összeülne s A VILÁG TEREMTÉSÉNEK KEZDEMÉNYEZŐ BIZOTTSÁGA néven ismét megalakulna. Az eszmei terv birtokában a kezdeményező bizottság versenytárgyalást írna ki a szállításokra, valamint PÁLYÁZATOT A VILÁG KIÉPITÉSÉNEK FŐIGAZGATÓI ÁLLÁSÁRA. (Természetesen ezt a hivatalt nem töltheti be akármilyen pipogya fráter, hanem a jelöltnek magasfokú szakképzettséggel kell rendelkeznie s megfelelő okmányokkal kell igazolnia, hogy a világok kiépítésében, vagy hasonló elfoglaltságban legalább háromszázezer esztendőt töltött. (A pályázat szövegében természetesen feltüntetnék, hogy a főigazgatónak az alapfizetésen kívül a bérszabályzat rendelkezései értelmében napi száz-kétszázezer dinár mennyei pótlék is jár, ötvenszemélyes összkomfortos lakás, és egy Cadillac autó használata (atomhajtásos), valamint egyéb kedvezmények...

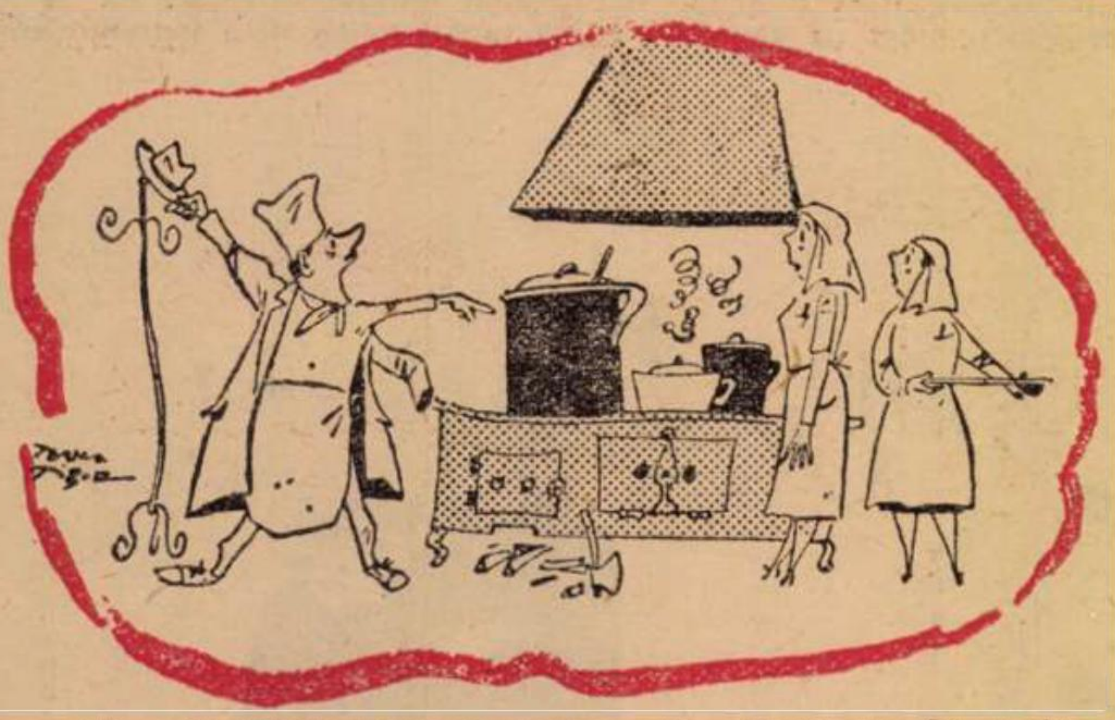
S mondjuk, hogy néhány tízezer év múlva a világ teremtését be is fejezik. Azt hiszi a nyájas olvasó, hogy ezt a világot át lehet adni önmagának további használatra? Isten őrizz!

Mert ebben az esetben jelentkeznék az Alsófokú Mennyei Városrendezési Bizottság, amely az épp hogy elkészült világ egy részét lebontaná, mivel a városrendezési elveknek nem felel meg. Aztán a Felsőbb Mennyei Városrendezési Bizottság éles bírálat alá venné az Alsófokú MVB döntését, hogy épp ezeket a részeket bontotta le és elrendelné azoknak újbóli felépítését. Aztán a Mennyei Művészeti Tanács egy s másban megváltoztatná a világ külső képét, majd a Mennyei Kritikusok Egyesülete megtámadná ezeket a változtatásokat, mint dekadens, modernista stb. jelenségeket, s elérné, hogy a változtatásokat ismét megváltoztassák, majd az első terv művészei felháborodnának és megtámadnák az újonnan megváltoztatott változtatásokat azon a címen, hogy azok a primitívizmus és a negatív folklor megnyilvánulásai stb. Mikor a művészek valahogy megegyeznének, a Költségvetési Bizottság közleményt adna ki, amelyben éles bírálat alá venné az isteni pénz fényűző célokra történő elherdálását, majd beleavatkoznék a Jogi Bizottság, a Vallásügyi Bizottság, aztán a közlekedési...:

Véleményem szerint így festene manapság az új világteremtés.

(A belgrádi „Jezs"-ből fordította: Csuka Zoltán.)

Kórházi koszt

— Na, nővérkék, kész a déli menü, vihetitek! Én pedig most hazamegyek ebédelni...

ELVILEG...

Bementem az előadóhoz és azt mondtam neki:

— Kérem! Tegnap rájöttem arra, hogy ha alulról kicseréljük, felülről hármat beszerelünk és oldalról négyet átlósan helyezünk el, a dolog sokkal egyszerűbb lesz, és jókora összeget takarítunk meg!

— Elvileg helyes! — válaszolt az előadó —, de alulról nem lehet cserélni. A gyakorlatban... — és

elmesélte, hogy elvileg helyes ötletem miért kivihetetlen.

Akkor bementem a főelőadóhoz és újra elmondtam az ötletemet.

— Elvileg helyes! — felelte a főelőadó —, de felülről nem lehet hármat, mert más az elmélet és más az élet... — majd elmondta, hogy elvileg helyes ötletem miért nem vihető át a gyakorlatba.

Gondoltam egyet és bementem az osztályvezetőhöz. Megint részletesen ismertettem tervemet.

— Elvileg helyes! — válaszolta —, de ne haragudjon, oldalról aztán igazán nem lehet!... — és kifejtette teljes részletességgel, hogy elvileg helyes ötletemnek a valósághoz, a való élethez vajmi kevés köze van, amiért is, sajnos nem oldható meg.

De ekkor aztán berontottam a főosztályvezetőhöz, akivel minden részletében egész elképzelésemet megismertettem, és aki miután nyugodtan végighallgatott, ezt mondta:

— Elvileg helyes! De...

De ezt már nem fejezhette be, mert felugrottam és otthagytam.

Azóta jártam a Központi Alirodában, a Belsőforgalmi Intézőségnél, a Középfekvésű Hivatalcentrumban, ahol újra és újra elmondtam az egészet, magyaráztam és ismertettem, hadonásztam és kiabáltam, kérleltem és rimánkodtam, oktattam és rábeszéltem, de mindenütt csak azt felelték, hogy ötletem elvileg helyes, elméletileg igaz, elméletileg tökéletes — na, de a gyakorlat... a gyakorlat elvtársam, az más dolog!

Mert a gyakorlatban ugyebár az elvileg helyes nem mindig helyes, hiszen az élet, a valóság, a realitások, a munka napi üteme, irama, láza, ritmusa, meg a nehézségek, amelyek természetesen objektívak, illetve azért objektívak, mert nem tudjuk őket megoldani, egyszóval érti az elvtárs ugye, hogy az átállás, az átszerelés, meg az így felmerülő problémák... Hát persze jó lenne ugye, helyes is volna, a megtakarítás valóban nagy, ezt elismerjük, de tetszik tudni, fontos ám a tervszám is, meg a százalék, no és nem utolsósorban a prémium elvtársam, a prémium, ami igen jól jön a negyed végén... és, ha most ezt az elvileg helyes dolgot átültetnénk a gyakorlatba, akkor fuccs a premcsi... hát ne legyen éppen ön a mi ellenségünk...!

Folytassam?

Nem. Abbahagyom!

Abbahagyom hazamegyek és kitalálok egy, olyan elvileg és elméletileg helytelen dolgot, aminek köze van a gyakorlathoz, az élethez, a realitásokhoz, a valósághoz — benyújtom, biztos siker! Mert azt elfogadják, bevezetik és díjazzák, ha nem okoz gondot, problémát, fejtörést, ha nem kell erőlködni, ha idomul a meglevőhöz, a megszokotthoz, ha nincs veszélyben a tervszám és a premcsi!

De szép is volna hinni, hogy ebben is csak elvileg van igazam!

Lányi Ákos

Mégis megjött a tavasz

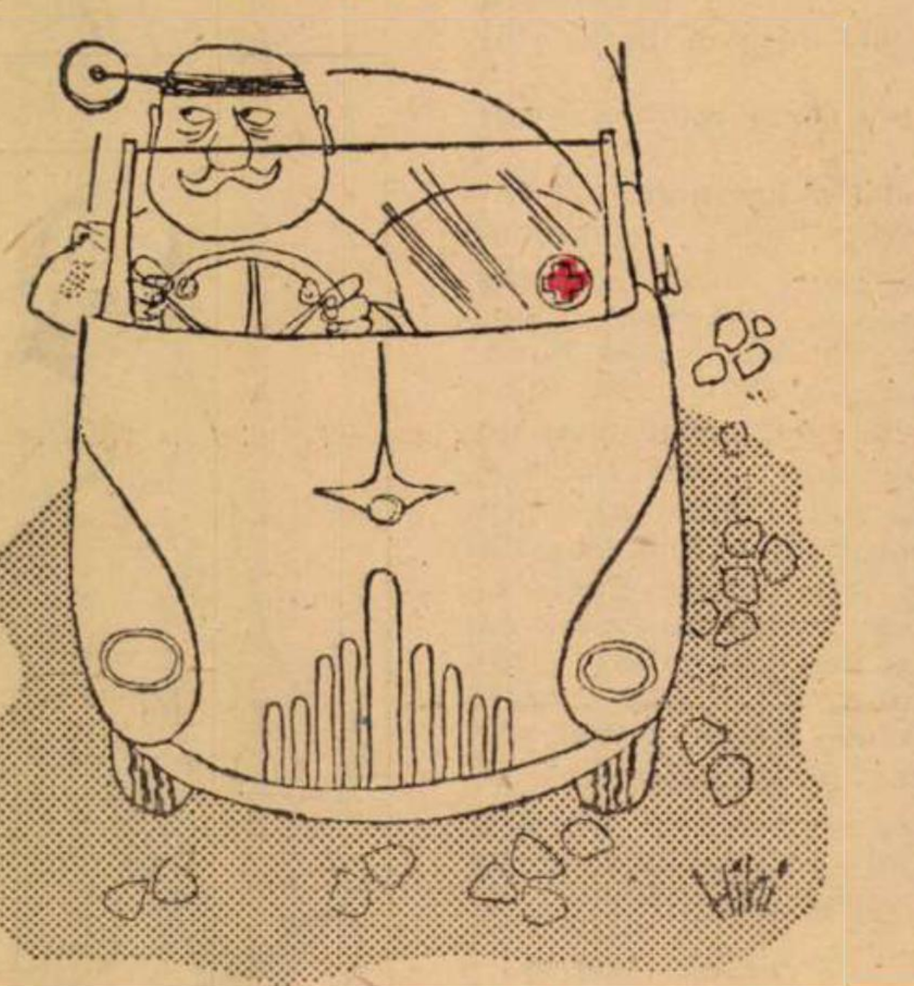

— Szabad az igazolványát?
— Tessék!

Megérkeztek a gólyák

Az orvos autót vezet

Vetélkedés

Hárman indultak a mezőnyben: egy tudósképű, de meglehetősen hetyke és lemberdzsekkes fiatalember, egy kefehajú férfi — valószínűleg valami sportoló volt, futballista, vagy diszkoszvető, mivel rendkívül elegánsan volt felöltözve — és én. A kefehajú azonban mindjárt a küzdelem elején csatavesztetten és ijedten vonult vissza, megérezte, hogy ami most itt történni fog, az nem lesz nekivaló. A megállónál át is bandukolt a villamoskocsi hátsó peronjához és kihasítva magának a lépcsőn egy talpalatnyi helyet, ott utazott tovább.

Mindenekelőtt el kell mondjam, miről van szó: reggel fél nyolc, utaztunk. A kocsi, ahogy azt ismerjük a humoreszkekből és az életből, megint zsúfolva volt, nekünk csak a lépcsőn jutott kevéske hely. És hogy ne töltsük hiába a drága időt, játszottunk. Három ismeretlen ember, sose láttuk egymást, hamarjában kifundáltunk (egyetlen szó nélkül!) egy izgalmas játékot. Valójában a kefehajú indította el a játékot, naivul és mit sem sejtve: a „Sevillai borbély"-ból nagy meggyőződéssel fütyülni kezdte a Figaro belépőjét, azt, hogy „Figaro itt, Figaro ott" és így tovább, mindenki ismeri és mindenkinek a könyökén jön ki (erről a rádió gondoskodik!). Aztán némi önteltséggel körülnézett, hogy learassa a zenei tájékozottságának szóló, elismerő pillantásokat. Ebben a pillanatban a lemberdzsekkes is fütyülni kezdett, szintén a Sevillaiból, de a kevéssé ismert „Rágalom"-áriát, könnyedséggel, némi iróniával, de egyben leckéztetőleg. A kefehajú talán felismerte a dallamot, de folytatni már nem tudta. Ekkor kapcsolódtam bele én is a polémiába: „ha már Figaro, legyen Figaro házassága" — gondoltam magamban, s hogy egyben rendreutasítsam a lemberdzsekkest, hogy azért lassabban a testtel, Mozart Figaro-jából kezdtem fütyülni egy áriát. Na, itt szállt át a másik lépcsőre a kefehajú, s mi, a nagyágyúk, ketten maradtunk a porondon. Versenytársam most ravaszul összehúzta a szemöldökét, úgy nézett ki, mint Mephisto, aztán fütyülésre csücsörítette a száját: a Jupiter szimfónia utolsó tételét dobta bele a játékba. Persze, azonnal és sietve folytattam, nehogy még azt gondolja, nekem gondot okoz evvel, aztán abbahagyva, rákezdtem egy Bach fúgára. A rejtvényt megfejtette, diadalmasan folytatta, s máris ellentámadásba ment át: következett egy dallam Bartók Concerto-jából. Ráismertem és gúnyosan egy régi francia zeneszerző zongoradarabjába kezdtem bele. Azonnal válaszolt, s a játék feszültsége, tempója egyre fokozódott, majdnem lezuhantunk a lépcsőről, miközben feltérképeztük szinte az egész preklasszikus zeneirodalmat, oratóriumokat, passiókat, szviteket fütyültünk mámorosan és hangosan, úgy, hogy a felettünk állók már összehúzott szemöldökkel figyelték a tobzódást.

Legszívesebben egymásba karolva, li'ára és cserepesre fütyült ajakkal sétáltunk volna a Nagykörúton a Margit hídtól a Boráros térig és vissza egész nap, beszélgettünk volna egy-egy hangversenyről, zeneszerzőről.

Persze, ebből semmi sem lett, ő még előbb leszállt, mint én. Az eredmény döntetlen volt, mikor mosolyogva és huncutul még egy utolsó dallamot fütyült elmenőben: la-lá, la-lá, lá-lá la-lá, la-lá, lá-lá ..., mohón folytattam, mert valahonnan ismertem, csak azt nem tudtam, hogy mi ez. Talán valami elfelejtett vonós-négyes fináléja, régi olasz madrigál, vagy motetta? Ki komponálta vajon, Palestrina, Orlando di Lasso, vagy talán Händel. Milyen raffináltan egyszerű kis dallam! La-lá, la-lá, lá-lá mi ez, mi ez? „Holnap — terveztem — lemegyek a Zeneakadémia nagykönyvtárába és ha kell, feltúrok háromezer kottát, de kikeresem, hogy mi ez." La-lá, la-lá, lá-lá...

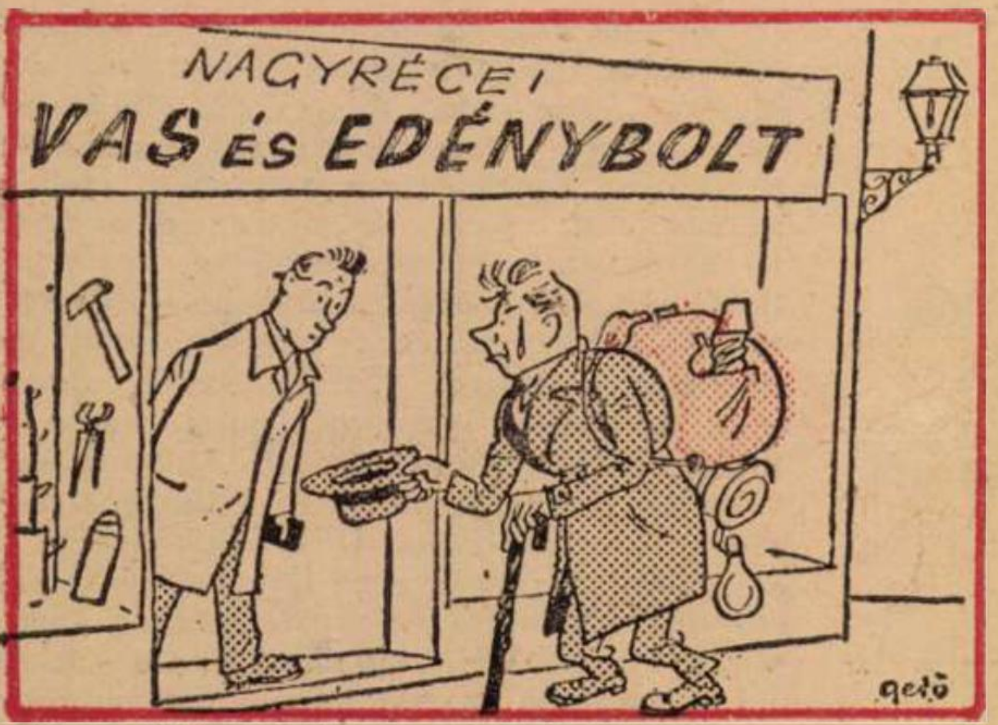
Erre azonban nem került sor. Este, lefekvés előtt, hallom én, hogy a kisöcsém, alig négy éves, dudorászik: „La-lá, la-lá, lá-lá" Valósággal rávetettem magam: „Sanyi te, Sanyika, mit énekelsz?" „A boci boci tarkát" válaszolta selypesen — ma tanultuk az óvodában"

Csanádi Ákos

A pápai Elekthermaxban

Majdnem így van

Két ember járja állandóan az országot, hogy kiscsavart szerezzen.

— Kérem szépen, csak néhány kiscsavart a szegény pápai Elekthermax részére...

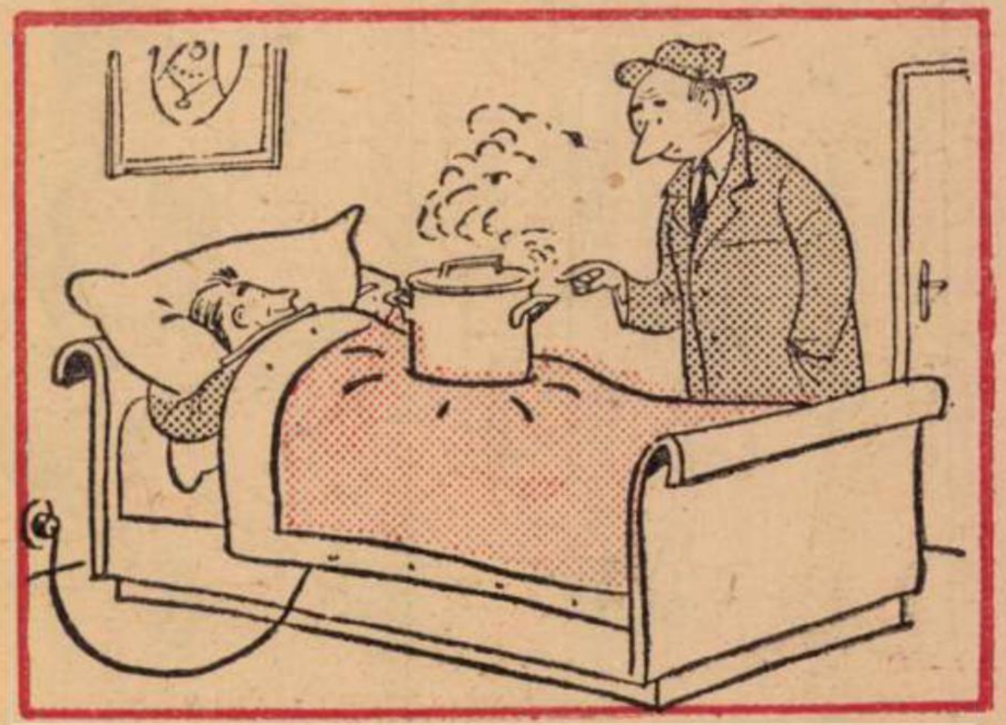
A kis kíváncsi

Modern, ablakos, jelzőlámpás villanytűzhelyek készülnek az üzemben.

— Anyu, megnézhetem, mi lesz ebédre?
— Nem tudod, Pistike, hogy nem illik az ablakon bekukucskálni?!

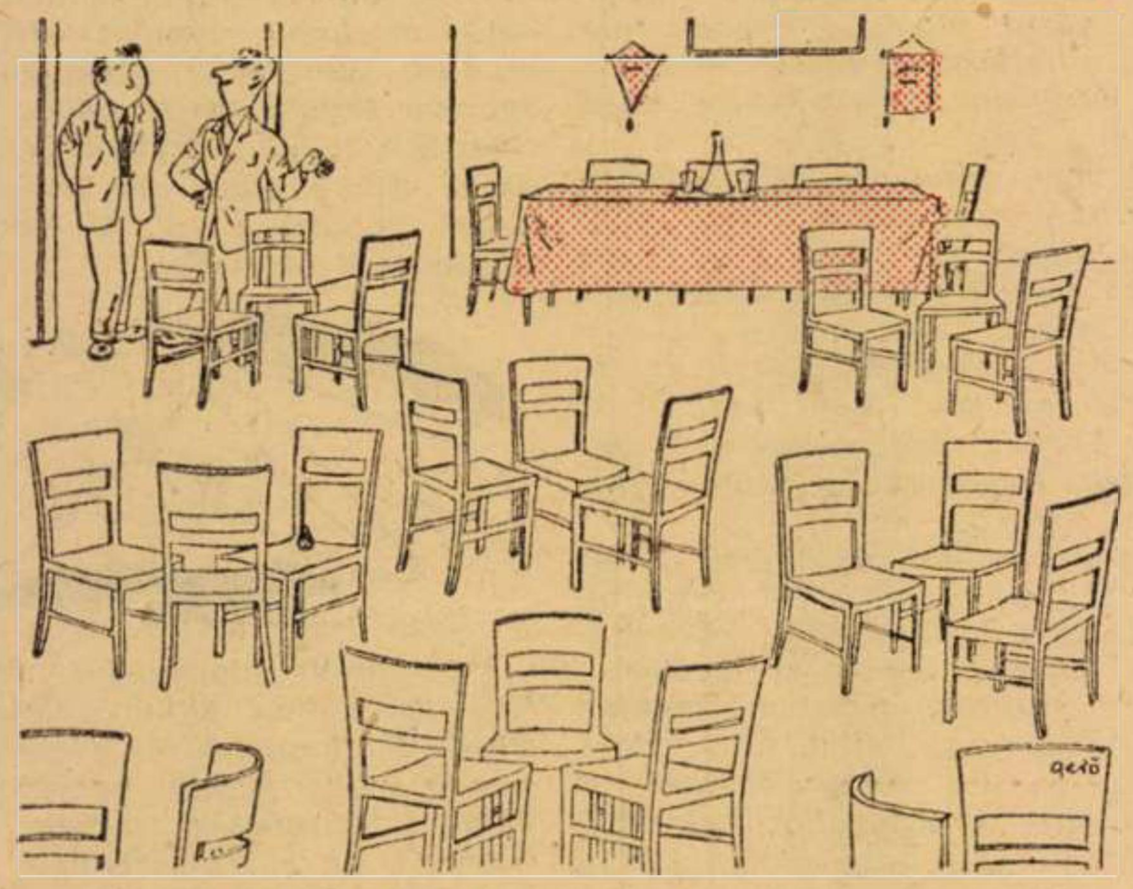
Minden hőpárnának két oldala van

— ???
— Én a reumámat gyógyítom, Margit meg a húslevest főzi!

Akinek inge, vegye magára!

Gyűlés előtt

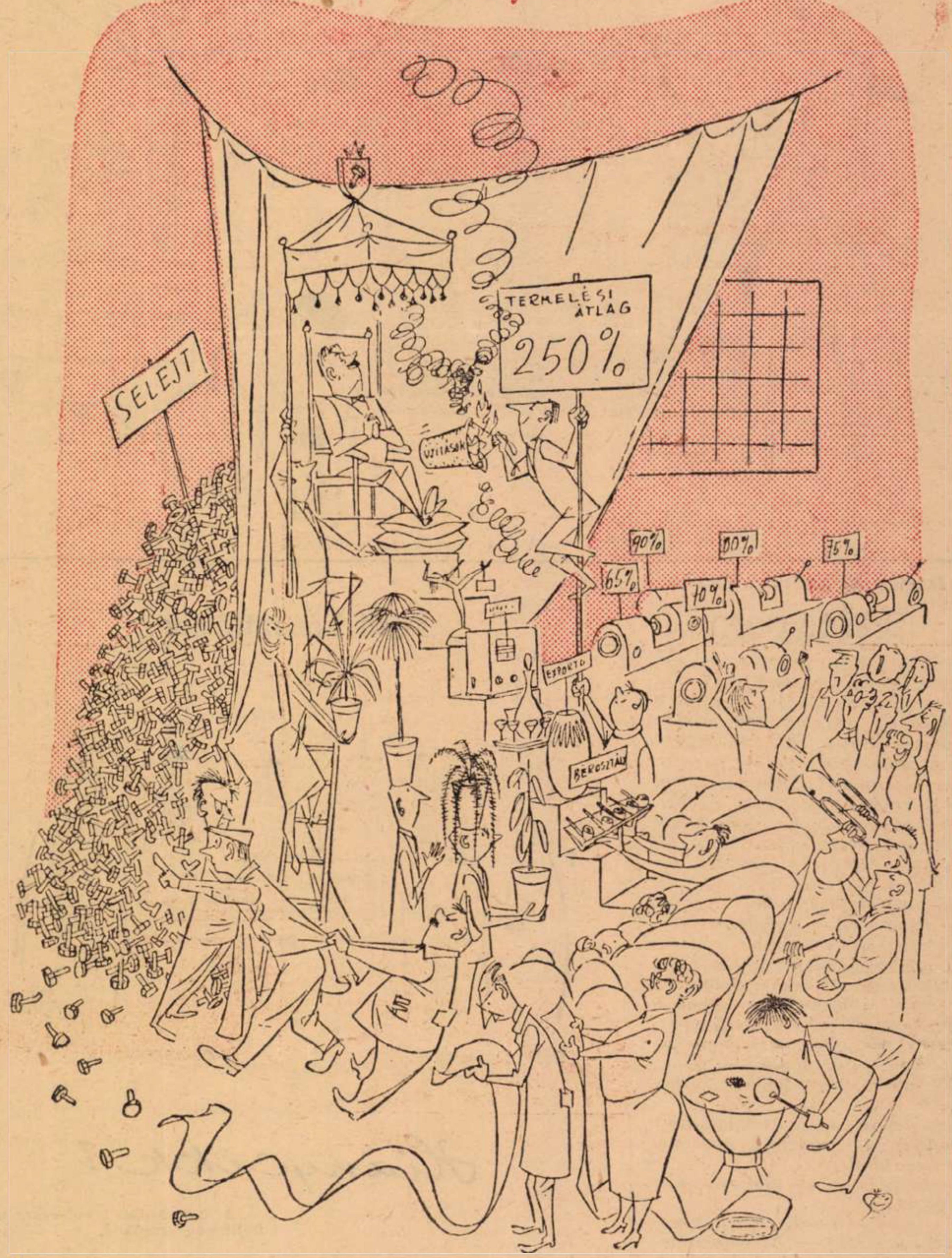
— Miért állitotta fel így a székeket?
— Tudja, három-három embernek egymás közt hamarabb megjön a szava . . .

Már ez is haladás

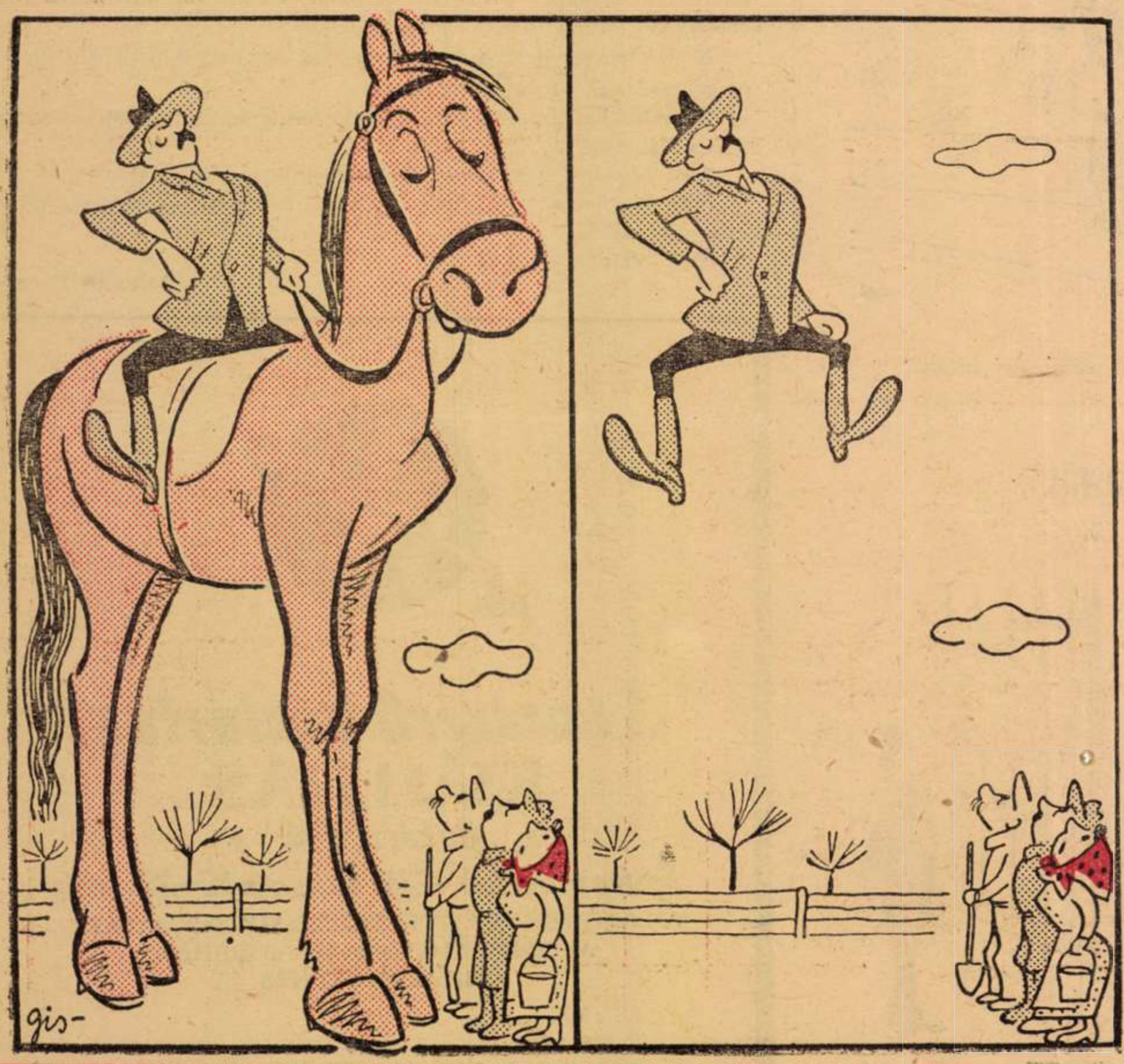

— Ez még mindig tömjénezi magát . . .
— Igen, de legalább már a másik kezével elhessegeti . . .

A kiskirály udvara

Egy tsz-elnök, aki nem veszi tudomásul az idők változását

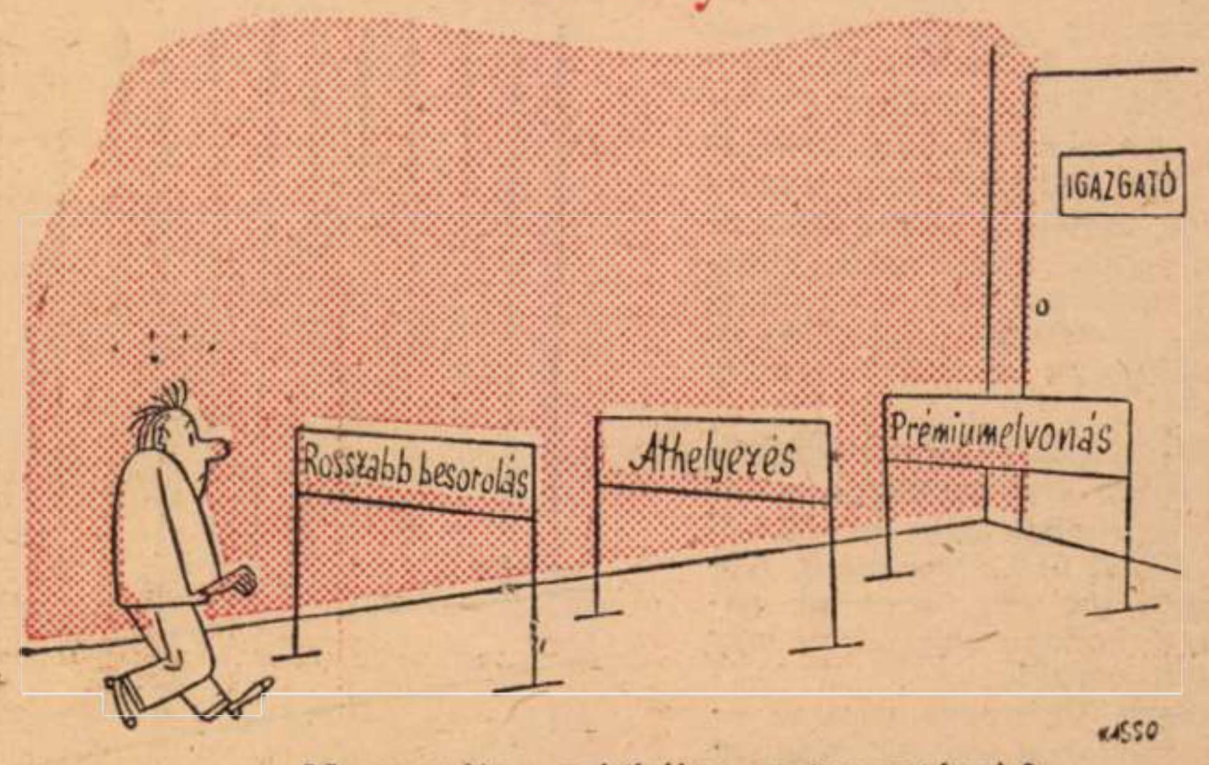

Aminek most már tényleg nem szabadna előfordulnia

— Gratulálok, kartársam, ilyen bátor kritikát még nem hallottam magamról!

Akadályok

— Megmondjam a hibákat az igazgatónak?

Tavaszi meszelés

— Süsd meg! Most kezdhetjük elölről!

Darvas Szilárd:

PRÉMIUM

— *Egy frászt érdekel engem, hogy ki kap prémiumot és ki nem — morogta oda Kovács szaktárs a mellette ülő Szakmárinak, miután öt percig pirosló fülekkel figyelt, vajon elhangzik-e az ő neve is. Nem hangzott el. Kétszáz forint volt a legkisebb prémium, ezt Kovács szaktárs éppúgy nem kapta meg, mint a legnagyobbat. A tél folyamán Kovács szaktárs az influenzát többször megkapta, a prémiumot egyszer sem.*

— Prémium! — mondta megvetően egy órával később a mosdóban, ahol néhányan kezet mostak. — Marhaság! Az ember dolgozzék rendesen, végezze el a dolgát, a tiszta lelkiismeret, az az igazi prémium! Ezért nem izgat engem az egész ügy, a kisebb gondom is nagyobb annál, hogy emiatt mérgelődjem . . .

Egy órával később találkozott barátjával, Lacházival, akit egy éve nem látott.

— Hogy vagy? — kérdezte tőle Lacházi.

— Ne is kérdezd! — legyintett Kovács szaktárs. — Az ember élete csupa bosszúság. Tudod, nálunk is van ez a premizálási rendszer... Jó, mondjuk ez rendben van... De hogy az ember már hetekkel előbb mást se hall, mint hogy ki kapja . . . mi kapja . . . aztán utána megint hetekig másról se beszélnek . . . Istenem, ezer téma van . . . itt a tavasz végre . . . a fákon madarak csicseregnek . . . meg még ezenkívül is sok érdekes dolog történik . . . esküszöm, eszükbe se jut . . . csak a prémium, meg a prémium . . .

— Szép vagy . . . — suttogta este Kovács szaktárs a menyasszonya fülébe — szép vagy Mariska . . . ez a beszédes szép szemed, ez a karcsú, gyönyörű alakod . . . Jó veled, Mariska . . . csak azt nem értem, hogy lehet az, egyes embereket a prémium izgatja fel és nem a női szépség . . . Add a szádat, Mariska, azt a cakkosat, és kacagjuk ki azokat, akiket még ilyenkor is a prémium gyötör . . .

— Szerencsétlen emberek! — kezdte később híressé vált beszédét Kovács szaktárs a Wesselényi utca és a Nagykörút sarkán, mikoris többen köréje sereglettek — miért futtok a prémium után! Hát nincs átkozott agyatoknak más gondolata . . . Szemetekben a kapzsiság őrült fénye villog . . . tülekedtek, verekedtek . . . s mindez miért? Hát halljátok meg a nagy igazságot, amiért a földre küldettem: én vagyok a falu rossza egyedül, ezt tartsátok észben és térjetek meg, mielőtt jön a Nirvána és mindnyájatokat elnyel a nagy Prémium . . .

Két héttel később az elmegyógyintézet egyik kies osztályán a pápák és tábornokok nagy szeretettel vették körül új kollégájukat, Kovács kartársat, aki azonban nagyon tartózkodóan viselkedett már a bemutatkozáskor.

— Doktor Prémium vagyok — mondta komoran —, de nagyon kérem önöket, ne beszéljenek folyton rólam . . .

Pesti hózentráger

— Pszt, exportáru . . .   — Pszt, importáru . . .

Hiánycikk?

A Belvárosban ruházati bolt nyilt nők számára.

BELVÁROSI DIVATHÁZ

— Kérem, melyik osztályon lehet vőlegényt kapni?

Meglepő táblák

Gyakorolnak a szomszédban...

Fekszem a díványon és a szomszédban gyakorolnak. Valaki zongorázik, ujjgyakorlatok, plim, plim, plem, plem . . . Minden taktus áthallatszik, mert vékony a fal. Vagy hangos a zongora. Vagy mind a kettő.

Elvégre mindegy. Egy szombat délutánja van az embernek, odakinn tavasz van, még jó is, hogy nincs olyan halotti csönd, plim, plim, plem, plem . . . Van ebben a primitív dallamban valami az ébredező tavaszból. Lent virágos rét, fent bárányfelhő, a kettő között lepkék keringenek, plim, plim, plem, plem . . .

Gyerekkoromban engem is tanítottak zongorázni. Én erős voltam. Nem gyakoroltam. Gondoltam szegény, elgyötört szomszédokra, akiknek egyetlen szombat délutánjuk van, plim, plim, plem, plem . . . És megrekedtem a Schulhof-féle ujjgyakorlatoknál.

Azért most már abbahagyhatná. Nem végleg, csak néhány percre. Kis szünet, két tétel között, alig lehelletnyi megállás . . . közönség és művész, lelkileg lezárják az eddigi tételeket és lelkileg felkészülnek a következőkre. Plim, plim, plem, plem . . . Mikor hagyja abba a gyakorlást? Én átkopogok és . . . Nyugalom! Lehet, hogy odaát, a vékony falak tövében egy új Mozart születik. Ha átkopogok egy sámfával, megzavarom, lelki törést kap, nem tud többé a billentyűkhöz nyúlni, egy karriert török derékba, plim, plim, plem, plem . . .

De én is ember vagyok! Én előttem is ott állhat még a karrier. Az én érvényesülésemhez az hiányzik, hogy szombat délután aludjak, plim, plim, plem, plem... de nem tudok, mert odaát egy rém ül a zongora mellett és kalapálja, úristen, két óra óta kalapálja ugyanazt a plim-et és ugyanazt a plem-et . . .

Nem kell odafigyelni. Másra kell gondolni, akkor elalszom. Plim. Beethoven híres német muzsikus volt. Korán megsüketült. Plim. Szerencsés ember. Nem hallotta, ha a szomszédban gyakorolnak. Plem. Schubert hallotta. Plim. Azért nem tudta befejezni a nyolcadik szimfóniáját. Plim, plim.

Ebbe bele kell őrülni! Nem bírom tovább! Ez nem fog többé zongorázni, plim, ebből soha, plem, de soha az életben plim, nem lesz zongoraművész, plem . . . Mert most felkelek plim, veszem a sámfát plem, átmegyek plim, és ott a zongoránál taktusra verem szét a fejét a nyomorultnak, plem.

Az utókor engem fog igazolni, plem, plem . . .

Vajda Albert

Ludas Matyi Színpada

(Kisebbfajta csődület vesz körül egy Váci utcai cukrászda előtt álló elegáns személygépkocsit.)

Első kartárs: Micsoda autó! Hja kérem, a külföld az nem belföld és a belföld az nem külföld.

Második kartárs: Tetszik önnek?

Első kartárs: Meghiszem azt! Bár nekem volna egy ilyen kis kocsim.

Második kartárs: Miért, tud vezetni?

Első kartárs: Ellenkezőleg. Nem tudok vezetni.

Második kartárs: De akkor megtanulná?

Első kartárs: Én, soha! Tériszonyom van.

Második kartárs: Érdeklődéséből ítélve, azonban ugyebár, bizonyára jól ért a különféle motortípusokhoz?

Első kartárs: Még halovány elképzeléseim sincsenek működési elvükről.

Második kartárs: Tehát csupán, mint utas szeret száguldani a tükörsíma betonon? Kedveli, ha a festői táj százhúsz kilométeres sebességgel suhan tova az ablak mellett?

Első kartárs: Kizárólag csak ultizni szeretek százhúsz kilométeres sebességgel, — az ablak mellett.

Második kartárs: Vagy talán távol esik lakása a munkahelyétől? És a villamosok . . .

Első kartárs: Mindössze öt perc gyalog a hivatalom . . .

Második kartárs: Különös. Végeredményben mit csinálna ön egy ilyen autóval?

Első kartárs: Eladnám.

Dalmáth Ferenc

Kulturfront

Nem költ a költő

Van egy barátom, civilben költő és eddig már rengeteg verset írt, amit senki sem látott. Engem nagyon szeret, mert én adok neki mindig kölcsön kőművesmunka útján szerzett béremből és ő ígérgeti, hogy ha majd Ady Endre lesz, egyszer visszaadja. Gyakran mondogatom neki, írjon már rólam egy szép verset, rólam meg a téglákról, amikkel építem a házat. De ő nem ír és aszongya:

— Te szegény, munkás barátom, hogy írhatnék én rólad verset, mikor én nemsokára meghalok és engem a halál érdekel és nem az élet. — Erre marasztalom őt, hogy csak éljen és kérés nélkül adok neki egy huszast, amit köszönés nélkül tesz zsebre. De már nagyon szeretnék tőle verset olvasni, mert biztosan tud ő írni, ha annyira mondja. De ő tiltakozik és a fejére mutat:

— Itt, itt zsonganak a gondolatok és azt zsongják, hogy mit ér a napsugár, a kis pacsirta dala, a kották zenéje, mikor az én szívemet szú rágja és vár a hideg sír és megrágnak a kukacok.

Bizony, ilyeneket mond és ilyenkor fizetek neki egy marhapörköltet, amit halálfélelem nélkül megrág és emésztés közben azt mondja:

— Sej, munkásosztálybeli barátom, mit tudod te, mi az élet, csak esztergálod a téglát és malterozod a kalapácsot és nem is gondolsz rá, hogy ugyanaz a tégla, amelyet buzgón raksz, hogy fal legyen belőle, majdan a fejedre esik és morc halott lesz belőled.

— Ezt írja meg versben! — esengek akkor neki és rémülten nézem a nagy lombos fejét, amelyben a hatalmas gondolatok rajzanak.

— Nem! Nem... — utasít el fáradtan — ehhez ihlet kell, a költészet nem malter, a malter nem költészet. Valami esemény kellene, ami megrázna. Valami dráma! Vér, betegség, őrület...!

Meg még fekete kellett az én barátomnak, őrülten szerette a feketét.

— Mint a halál, olyan fekete ez a fekete — mondta költőien, de verset nem írt juszt se, mert hiányzott az esemény. De én kíváncsi voltam, milyen verset ír. Ha nem az életről, akkor a halálról. És másnap egy fél téglát a fejemre ejtve meghaltam.

— Itt a dráma — gondoltam viaszsárgán a ravatalon és vártam a barátomat, vajon ír-e szörnyű esetemről, rémséges eltávozásomról. Jött is, sokáig nézett és úgy motyogta észvesztő fájdalmában:

— A fene egye meg! Kitől fogok én ezentúl kölcsönkérni?

Node ez bármily kegyeletadás volt, nem volt vers de még bizakodtam, majd a temetés megihleti.

Amikor dobálták rám a göröngyöket, jómagam költöttem egy keserves strófát, valahogy így: *„A nemjóját, de hideg van itt lent, jobban esne malterozni ott fent."*

Hát ha még engemet is megihletett a dolog itt lent, akkor költő barátom biztosan ír egy ódát ott fent. De semmi. Már annyira összebarátkoztam a kukacokkal, hogy a tenyeremből ettek és a vers még mindig késett.

Pedig minden éjjel nála jártam kísérteni.

— Huuu — sipítottam és a mellére ültem —, mikor írsz már verset? Ott lent hideg van, becsorog az esővíz, a kukacok szemérmetlenül mohók, egy tehén lelegelte a síromról a koszorúkat, elhagyott vagyok, nincs kivel ultizni, hát nem rendít meg, nem ihlet meg sorsom?

Egy hónapig nyaggattam — néha a szomszéd kollégával jöttem, egy rokonszenves, elvált asszonnyal, és együtt ihlettük őt kakaskukorékolásig. Végre egy éjszaka ceruzát vett a kezébe és papírt tett maga elé. Elkezdett írni: „A halál... a halál... megtalál..." Egész reggelig írta ugyanezt, néha variálta: „Megtalál... a halál... a halál..." Mi ez? — mondtam magamban. Ennyit tud csak ilyen nagyszerű ihletés után kinyögni? Hiába ültem a mellére egy hónapig, hiába huhogtam! Két hétig figyeltem, hogy kínlódik, nem ment előre semmit. Néha az ismert vers helyett ezt írta: „...hülye vagyok... hülye vagyok..." De még milyen hülye! — gondoltam és én még nálad is nagyobb, hogy egy ilyen alakért meghaltam. Nem is csináltam tovább a mókát, másnap bementem az EMR 3. számú tröszt Karabély utcai építkezésére, dolgozni. Pár nap múlva találkozott velem, s mintha mi sem történt volna, kezdett panaszkodni:

— Téglaporos barátom, nem tud megihletni ez a mai élet. Az élet nem, csak a halál... az elmúlás...

— Uhüm — vihogtam gúnyosan — tudom — és faképnél hagytam. Ezek után csak arra lennék kíváncsi milyen jogcímen vesz föl az Irodalmi Alaptól havonta 500 forintot? Kipróbáltam a barátunkat, sem mint élő, sem mint halott, nem tudtam megihletni...

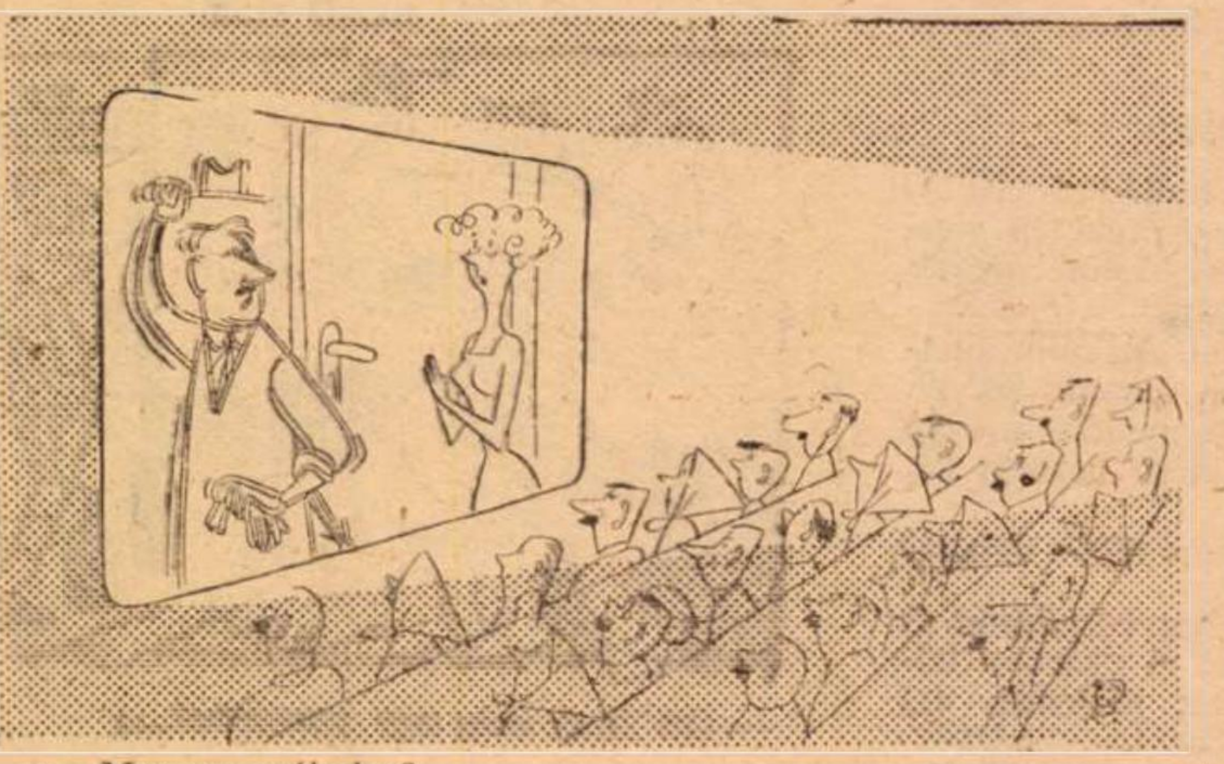
Nagy S. József

Örök műsor?

A Rákóczi út és az Akácfa utca sarkán láttuk a fenti táblát, a műsor elhalasztását hirdető átragasztással együtt. Most már csak az a kérdés, hogy a jegyek örökölhetők-e, mert előfordulhat, hogy a megváltott jegy tulajdonosa esetleg, netántán nem él meghatározatlan ideig.

EGY FALUSI KESKENYFILM MOZIBAN

— Meg se csókolsz?
— Nem érünk rá vacakolni, a gépésznek indul a vonatja...

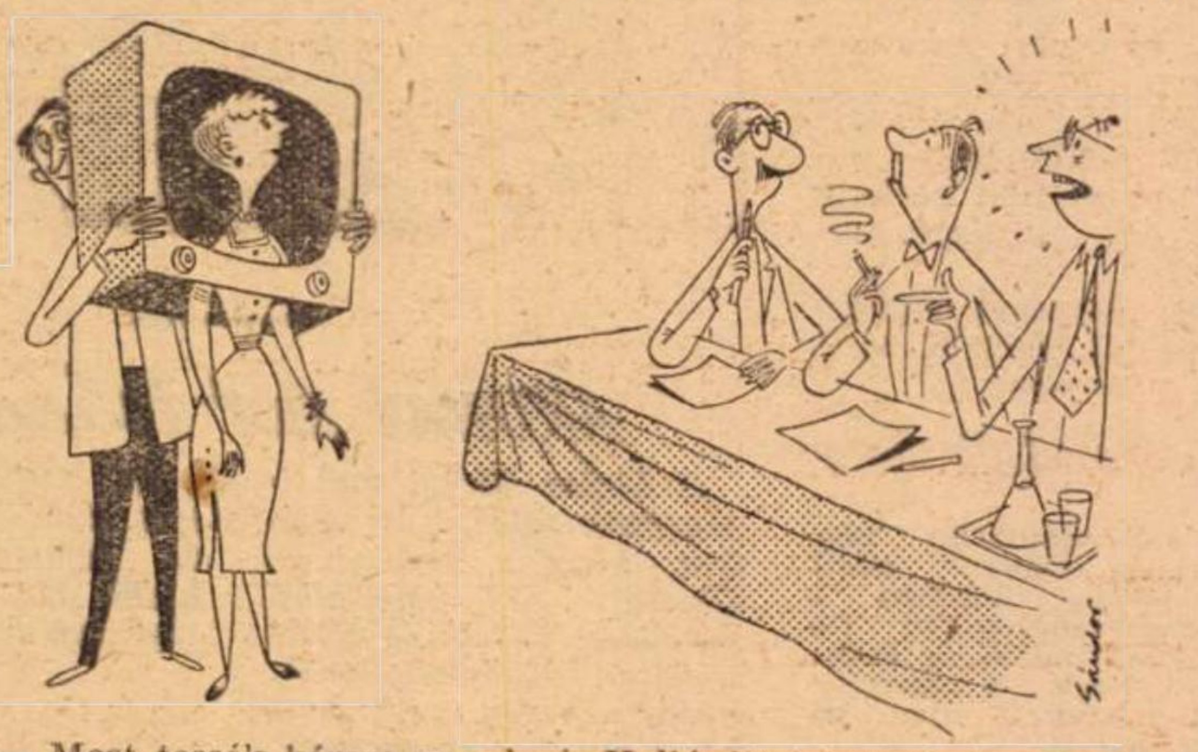
Természetfilmesek

— Ne töltsék az időt ezekkel az ócska tojásokkal, rólam készitsenek próbafelvételt!...

Így képzeljük a meghallgatást

(Televíziós bemondónőket keresnek.)

— Most tessék kérem mondani: Halló, itt televízió, Budapest...

Rádióközvetítés
a galambdúcos kis faluból

Őszinte szakmai irigységgel hallgatom a rádióban a „zenés-séta"-műsorokat, amelyek a helyszíni közvetítés hiteles erejével mutatják be egy városnak vagy tájnak minden szépségét.

— Be szeretnék egyszer magam is ilyet elkövetni! — sóhajtok ilyenkor és hogy be is bizonyítsam rátermettségemet, íme bemutatom próbaművemet, amelynek „ZENÉS SÉTA A TAVASZTZSONGÓ BOGÁRFALVÁN" címet adtam.

*

Kedves hallgatóink! Itt vagyunk csevegő mikrofonunkkal ebben a galambdúcos kis faluban, a jó munka, a szép dal és az ősi magyar tánc hajlékában. Itt keressük a lokálkulőrt, amely, mint kedves hallgatóink tapasztalták, a zamatot szolgáltatja riportunkhoz. Íme szembe jön velünk Rácz Zsuzsa néni, a falu legöregebb menyecskéje, aki 104 tavaszt látott, de ilyen kutya hideg telet, mint az idén, egyet se.

— Na Zsuzsa néni, árulja el nekünk, melyik az a régi betyárnóta, amely mellett mulatoznak a népek...

— Elárulom ippeg lelköm...

(ZENE: KÉT KICSINY BALETTCIPŐ...)

Komondorok nyájas ugatása hallatszik a pirospozsgás alkonyatban. Benézünk a kultúrterembe, ahol a falu apraja és főleg nagyja szórakozik. A sakkozásba mélyedt fiatalok között két kedves ismerőst találunk, Ráthonyi Róbertet és Zentay Annát. Cirmos cica dorombol a hokedlin.

— Hej cica — szólunk —, de már át is veszi a szót a művészpár.

(ZENE: „HEJ CICA"..., DUETT A CSÁRDÁSKIRÁLYNŐBŐL.)

Jól esik hallani, kedves hallgatóink, itt a magyar rónán, ezt a folklórtól duzzadó népdalt.

De sétáljunk fel a színpadra, ahol új műsort próbálnak. Kecses marokszedő lányka áll a zongora mellett.

— No, Marika, énekeljen ám nekünk valamit!

— Majd ha én is úgy tudok dalolni, mint Hollós Ilona!

(ZENE: A KERTHEZ TARTOZIK A RÓZSA — HOLLÓS ILONA-LEMEZ.)

Népi zene is dukál az ilyen szívből jövő közvetítéshez.

— Van-e népi zenész a faluban?

— Akad itt kérem, de egyik sem olyan jó, mint a Toki-Horváth.

(„AZ ABONYI CSÁRDA KI VAN FESTVE" — TOKI-HORVÁTH ZENEKARA.)

Búcsúzunk is kedves hallgatóink. És ennek az eredményes, nagyszerű közvetítésnek az emlékére hallgassák meg azt a dalt, amely a legjobban a szívéhez nőtt az itteni dolgos lakosságnak.

(SUPPÉ: KÖNNYŰ LOVASSÁG — MERT AZ NEM HIÁNYOZHAT A RÁDIÓ MŰSORÁBÓL.)

A viszontlátásra, kedves hallgatóink a jövő héten, amikor Bogárfalva után Kisbarackos falut látogatjuk meg és közkívánatra ugyanezt a műsort sugározzuk.

(stella)

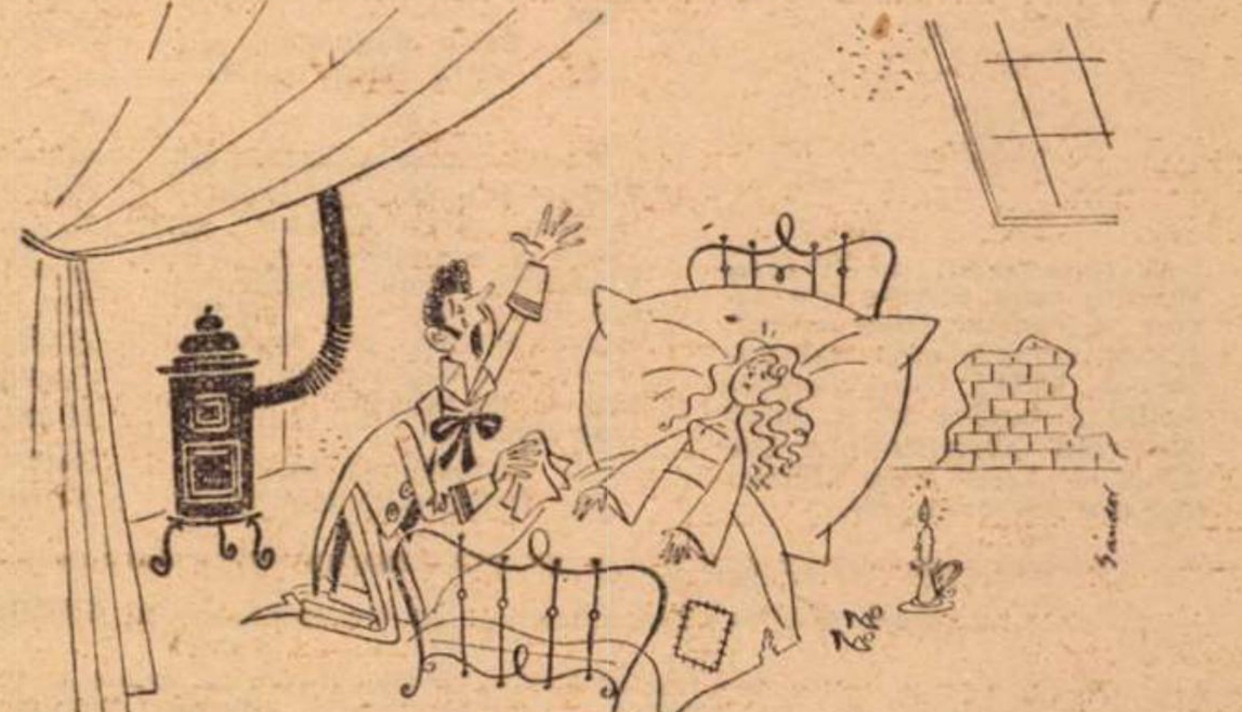
A HUMOR könyvéből

Walt Disney-nek, a trükkfilm művészének volt egy iparmágnás ismerőse, akinek az a rögeszméje támadt, hogy benne nagy festő veszett el. Minden szabad idejét pingálással töltötte s egy alkalommal meghívta a világhírű rajzolót, hogy bemutassa neki alkotásait. Walt Disney egy darabig nézegette a freskókat, amelyek a dúsgazdag dilettáns kastélyában éktelenkedtek, majd megkérdezte: milyen módszerrel készíti a freskókat?

— Előbb bemeszeltetem a falakat, aztán a fehér felületre festek — hangzott a felvilágosítás.

— Hm, nem rossz — vélte Walt Disney. — Mégis azt tanácsolom, hogy fordítsa meg az eljárást: előbb fesse tele a falakat, azután meszeltessen.

Bohémélet, utolsó jelenet

— Sajnállak, Mimikém, hogy ilyen egyedül, mindenkitől elhagyatva kell meghalnod... A közönség ugyanis már mind kirohant a ruhatárba...

Le a bürokráciával!

Hét csónak története

„Nyáron a Dunán... Süt a nap, a hullámzó víz lágyan ringatja a csónakot. A Római part mentén vendéglők csábítják az embert kikötésre. Aztán tovább csurog a csónak Aquincumig, Budapestig."

A fentiek nem egy elbeszélés részletei. A költői mondatok az Anód Áramirányítógyárban hangzottak el. Akik hallgatták, már látták is lelki szemeikkel a szép dunai délutánokat és a sok örömet ígérő hétvégi kirándulásokat.

— Napfény, víz, levegő! — kiáltotta az egyik dolgozó és halkabban folytatta:

— Nem is kell sok pénz. Tíz csónakot készítünk! A tíz együtt sem kerül kétezer forintba! A gyárban bőven van fa és színesfém. Ami pedig hiányzik, azt megkapjuk ingyen az Albertfalvai Zománchuzalgyárból. Az 1800—2000 forint csak apró anyagokra kell. Én 100 forintot ajánlok fel!

Huszonegyen 1750 forintot adtak össze. Nem is kellett több, volt elég alkatrész a két gyárban. A gyár asztalosa és az albertfalvai gyár gépei is segítettek a csónaképítőknek. Még az 1750 forintra se volt szükség, mindössze 1262 forint és 90 fillérért vettek apróságokat.

Hamarosan el is készült hét csónak. Már csak össze kellett állítani. Három másik csónakot is kiszabtak. A huszonegyek abban is reménykedtek, hogy egy főre mindössze 61 forint esik és így még vissza is kapnak a befizetett összegből. A vízrebocsátási ünnepségről is beszélni kezdtek, amikor az Állami Ellenőrzés Minisztériuma és a Kohó- és Gépipari Minisztérium beleavatkozott az ügybe.

Megállapították, hogy csónakokat anyaggazdálkodás alá vont anyagból készítették, a csónakalkatrészek nagy részét a vállalattól és az albertfalvaiaktól vették át, a munkát pedig a vállalat területén végezték el. Mindezt rendelet tiltja. Az igazgató aki az anyag felhasználását s a munkát engedélyezte, a rendeletet megszegte. Azt is megállapították, hogy a főkönyvelő is elmulasztotta a kötelező ellenőrzést. Ezért fegyelmi eljárás indult ellenük.

A fegyelmi ítélet remélhetőleg másokat visszariaszt attól hogy hasonló módon fusizzanak. Elvégre mégsem lehet megengedni, hogy egyesek a gyár anyagából saját maguknak csónakot, esetleg jégszekrényt, gyerekkocsit, vagy akár szobabútort készíthessenek.

(palásti)

Dióhéjban

Csiszár József ásotthalmi lakos négy hónap óta nem kapta a Kertimag Vállalattól a szerződéses dinnyemag-járandóságát. Háromszor is írt a vállalatnak, de csak az első két levélre kapott választ, a harmadikra már nem.

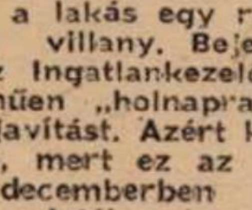
Négy hónap elég szép idő. Annyira szép, hogy ezalatt beérik tán még a dinnye is. Sajnos arra viszont — úgy látszik — nem elég, hogy ezalatt a dinnyemag-járandóságot kifizessék!

A Kúnszentmártoni Földművesszövetkezet nem szállítja le Sörés Józsefnének, két kis iker édesanyjának a több mint másfél hónapja megrendelt iker-gyermekkocsit, pedig tudhatnák, hogy milyen nehéz két kisbabát ölben hordozni! Talán még ennél is nehezebb a megrendelést időre teljesíteni!?

Lelkes János lakásában (Bp., II., Frankel Leó u. 1.) megrongálódott a biztosíték táblája. A fémalkatrészek is oxidálódtak rajta, ezért a lakás egy részében nincs villany. Bejelentésére az Ingatlankezelő könnyelműen „holnapra" ígérte a javítást. Azért könnyelműen, mert ez az ígéret még decemberben történt. Azóta várják azt az utolérhetetlen „holnapot". Meddig?

A tiszakarádi mozit még mindig csak bokáig érő sáron keresztül lehet elérni, habár máshol már porzik az út. Miért nem gondoskodik a tanács arról, hogy szárazon juthassunk a moziba? — kérdi Kiss Etelka tiszakarádi olvasónk.

Az ötezredik kérdez...

A Fővárosi Autóbuszüzem a dolgozók kívánságára két vonalra szóló autóbuszbérletet is rendszeresített. A bérletet azonban Budapesten csak egyetlen helyen, a Thököly út 40. szám alatt lehet kiváltani, mégpedig munkaidőben, fél tíztől fél négyig. Ez minden hónapban a legtöbb bérletesnek két-háromórás munkakiesést okoz. Arra a kérdésemre, hogy miért nincs a városban több bérletpénztár, azt a választ kaptam, hogy én vagyok az ötezredik, aki ezt kérdezi.

Véleményem szerint a nagyobb autóbuszvégállomásokon is bérletpénztárt kellene felállítani, — mielőtt a tízezredik bérletes jelentkezik a jogos kérdéssel.

Dr. Somogyi György
Bp., II., Lotz K. u. 7.

Ludas Matyi elintézte

„A sátoraljaújhelyi távíróközpont címére" című jogos panasz ügyében a mulasztást elkövetőket felelősségre vontam és intézkedtem, hogy a panasztevőnek a távirati díjat fizessék vissza.

Benkő József
KPM, Postafőoszt.

★

Közbenjárásukra a Ganz-gyártól elmaradt munkabéremet megkaptam. Köszönöm!

Balla Sándor,
Bp., VIII., Vásár u. 4.

★

Kádár János panaszát kivizsgáltam, és indokoltnak találtam. Arra kértem őt, vigye a készüléket a RA-VILL-hoz, ahol díjmentesen kicserélik. A rádiót visszaküldöm a gyárba, felülvizsgálásra, és a mesók elleni eljárás megindítása céljából.

Csomós István,
Belkeresk. Min.

Tisztasági hónap Budapesten

ELSŐ HÉT

— Ott látok még egy porszemet...

MÁSODIK HÉT

— Szíveskedjék a papírokra lépni...

HARMADIK HÉT

— Na, lehetne sokkal tisztább is...

A TISZTASÁGI HÓNAP UTÁNI ELSŐ NAPON

ÁRUHÁZ két tehénnel

A Ludas Matyi mulatságosnak találta és megírta, hogy a Statisztikai Hivatal állatszámlálási kérdőíveit küldött a Szépirodalmi Könyvkiadónak, pedig nehezen tételezhető fel, hogy ott tenyészmént, vagy tinót tartanak.

A Központi Statisztikai Hivatal Budapesti Igazgatóságának két dolgozója, Márkus Tamás és Botka Zoltán most arról világosított fel bennünket, hogy azért kell minden vállalathoz, intézményhez kérdőívet küldeni, mert olyan helyeken is van állat, ahol szinte elképzelhetetlen volt az állattartás. Ezért ők nem is csodálkoztak azon, amikor kitűnt, hogy az Operaház 15 juhot, a Corvin Áruház pedig két tehenet tart.

Az Óbudai Hajógyár sem kivétel. Ott folyami és tengerjáró hajókon kívül 117 sertés és 16 szarvasmarha is található.

Egyéb meglepetések: Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium X. főosztálya: 150 sertés, KISOSZ: 5 sertés, 25 tyúk, 4 kacsa; Országos Reuma Intézet: 1 juh, 2 szamár és így tovább.

★

Mit mondhatunk? Pardon...

Szeretnék szántani,

persze nem hat ökörrel, ahogy a nóta mondja, hanem — traktorral és jó mélyen, ahogy azt a föld kukorica alá megkívánja. Ebbéli szándékomat múlt év november 2-án 603 forint szántási díj alátámasztásával bejelentettem a Székkutasi Állami Gépállomásnak. A befizetés napján ígéretet tettek, hogy november 30-ig elvégzik a szántást. De nem végezték el sem novemberben, sem decemberben és így kénytelen voltam gyakran sürgetni őket. A gyakori sürgetésre ez év január 13-án Peták Mihály üzem-mezőgazdász aláírásával kaptam egy biztató levelet, amelyikben megígérték, hogy a szántást legkésőbb 16-ig befejezik. De nem fejezték be, mert el sem kezdték. Ujabb sürgető-rohamot intéztem a gépállomás ellen, melynek eredményeként Vígh Sándor igazgató aláírásával a következő mélyenszántó levelet kaptam:

„Értesítjük az elvtársat, hogy az 1956. évi cséplés idényére cséplőgépet biztosítani nem tudunk munkacsapata számára."

No, tessék, ez aztán merész fordulat! Nem elég baj nekem, hogy még mindig szántatlan a földem, most megtagadják tőlem azt a cséplőgépet, amit nem is kértem.

És most egy merész fordulattal én is megkérdezem: mi lesz a szántással?

Fodor András,
Orosháza, Aradi u. 23.

Titkos vendégkönyv?

A Korszerű Háztartási Eszközök nemrégiben megnyílt kiállításán egy korszerűtlen újítást tapasztaltam. A kiállítás megtekintése után szerettem volna végiglapozni az egyik asztalon nyitva heverő vendégkönyvet. Meglepetésemre egy alkalmazott közölte, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium utasítása szerint a vendégkönyvet nem szabad olvasni. Furcsálltam a rendelkezést és ezt be is írtam a könyvbe. De amint beírtam, rögtön becsuktam a szemem, nehogy elolvassam a saját írásomat, mert írni ugyan szabad a vendégkönyvbe, de olvasni nem.

Remélem, a Belker dolgozóira nem vonatkozik ez a rendelkezés, s így van remény arra, hogy elolvassák az én bejegyzésemet, minek folytán legközelebb a vendégkönyv nem lesz titkos.

Szecskő Tamás
Budapest

Balesetmentességi kampány

A Fővárosi Autótaxi Vállalat 2. sz. — 1956 jelzésű, Szabó Sándor főosztályvezető s. k. aláírásával ellátott utasításának egyik pontja így hangzott: *„...a balesetmentes mozgalom március 29-től április 10-ig bezárólag tart. Elvárjuk, hogy minden gépkocsivezetőnk ebben az időszakban a KRESZ szabályait maradéktalanul betartva, balesetet nem idéz elő."*

Reméljük és bízunk benne, hogy a taxivállalat derék gépkocsivezetői nem veszik szószerint ezt az utasítást. Hanem most, a határidő lejárta után is igyekeznek „a KRESZ szabályait maradéktalanul betartva" úgy vezetni kocsijukat a pesti utcák forgatagában, hogy ne okozzanak balesetet. Még akkor is, ha a vállalat újabb utasításban közli, hogy „véget ért a balesetmentes mozgalom."

Legyen borsóbizottság is!

Manapság ebben a bizottságszegény világban valósággal repes az ember szíve a gyönyörtől, ha tudomást szerez egy új bizottság megalakulásáról, vagy létezéséről.

Ezért majdnem kiugrottam a bőrömből, mikor megtudtam, hogy működik egy Gombaszakoktatási Bizottság, Az örömhírt abból a hivatalos levélből tudtam meg, amelyben az Oktatásügyi Minisztérium felkérte a SZÖVOSZ oktatási osztályát, hogy a jövőben azoknak a tankönyvtervezeteknek kéziratát, melyek gombaismerettel foglalkoznak, feltétlenül mutassák be a különböző minisztériumok képviselőiből alakult Gombaszakoktatási Bizottságnak.

Eddig azt hittem, hogy a tankönyveket olyanok írják és lektorálják, akik értenek is hozzá. De úgy látszik, szükség van a szakoktatási bizottság cenzurájára. Lehetséges, hogy a tankönyvírók eddig a baklövések sorozatát követték el? A jóízű kerti csiperkét talán összetévesztették a mérges susujkával, és a lektorok nem vették észre? Azt sem, hogy a szerző a „téli fülőke" címszó alatt a gyilkos galóca ízletességét bizonygatta? Mert csak ez indokolhatja, hogy a bizottság aggódva figyeli a „laikus szakértők" tankönyvírói munkálkodását. Persze még nagyobb óvatosságra is szükség lenne. A különböző növényféleségek oktatására készített szakkönyveket fejezetenként küldjék szerteszét a különböző Szakoktatási Bizottságoknak. A répafélékről szóló fejezetet az erre a célra alakítandó Répaszakoktatási Bizottságnak, a babot, borsót tárgyaló részt ellenőrizze mondjuk a Hüvelyesszakoktatási Bizottság, a Burgonyaszakoktatási Bizottság éberen őrködjék, hogy a szerző ne tévessze össze a Gül Babát az ismert operettel. Végül pedig a Zöldségszakoktatási Bizottság is legyen résen, nehogy valami zöldség belekerüljön a tankönyvbe.

(budai)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Luiza tér 3. Tel.: 343—100 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.